

eller et helt Hundredetusinde Mennesker — man veed ikke, hvor mange — kaldt paa alle dem, som efter deres egen Opfattelse mene, at de ere trængende, og De have sagt: Gaa til Kommunerne allejammen, de ville give Jer, hvad I behøve. Alle disse Mennesker komme og bank paa Kommunalbestyrelsernes Dør. Og hvad have Kommunalbestyrelserne at sige til dem? Ikke andet end: Ja, Gudtsfolk, men der er ingen Ting i Kassen. Thi det er der ikke, der er ingen Ting i Kassen, i alt Fald i dette Øjeblik; at der kan komme noget i Kassen, efter at der er kommen nye kommunale Ligninger, hvorved man forhøjer Fattigbudgetterne til i det mindste det dobbelte, det er en anden Sag; men det er en saa forfærdelig Forordning at stille op, at enhver vil sige sig selv: Det sker ikke. Og netop, fordi det ikke kan ske, vil der ingenting ske; ingen Kommunalbestyrelse vil vove at tage denne Sag op, fordi ingen Kommunalbestyrelse vil kunne sige, hvor det ender. Hvis de ville tage Spørgsmaalet op blot i det Omfang, som vort Alderdomsforsørgelsesforslag har angivet, vil der blive Tale om en 10—12 Millioner. Tror De nu, at nogen Kommune her i Landet tør det eller tænker paa det? Det ville de ikke; de ville ikke røre en Finger; det tør de ikke, hvis der ellers er nogen forstandig Mening i dem. Men hvis de ikke ville gøre det, kunne de blive tvungne dertil, og hvem kan tvinge dem dertil? Det kan den højt ærede Ministers Amtmænd i anden Instans og han selv i sidste Instans. I den Henseende skulle ærede Medlemmer dog tænke en lille Smule paa Kommunernes Selvstændighed her i Landet, paa deres økonomiske Selvstændighed. Thi det er dog færdelig et Anticum af en Lov, dette her, at man paa den Maade her i Landet giver Administrationen Ret til at bestemme Kommunens økonomiske Budget i det Omfang, som her foreligger. Nu vel, jeg tror ikke at Amtmændene eller den højtærede Indenrigsminister ville vove at gøre dette, det tror jeg paa ingen Maade. Jeg tror, de skulle nok lade Kommunerne blive ved deres egen Bestemmelse og af en meget god Grund. Naar vi se dette Lovforslag igen om et Aarstid og spørge, hvorledes det har virket, og vi saa have den højtærede Indenrigsminister staaende her, hvor han nu sidder, saa skulle De se, at naar jeg saa spørger om, hvor mange Rendelser, han har afgivet i disse Sager mod Kommunerne, vil den højtærede Minister sige: Jeg har ikke affagt en eneste. Det tror jeg nu. Jeg kan ikke sige det med Sikkerhed, men det

er min Tro, og jeg skal sige, hvorpaa jeg grunder denne Tro. Jeg grunder den der paa, at hver eneste Rendelse, som den ærede Minister lader falde mod Kommunerne, er ikke en Rendelse for en enkelt Person, men det er en Rendelse, som afgør Sagen for Tusinder af Personers Vedkommende og for Hundrede Tusinder af Kroners Vedkommende. Lad os tage et enkelt Eksempel. Lad os i. Eks. tage, hvad vi i vort Forslag kalde Husmænd uden Landbrug. Lad en enkelt Husmand, som sidder i en Kommune med et Hus og et Stykke Jord til, hvorpaa han vel ikke kan holde en Ko, men som kan være ham til megen Nytte i Husboldningen, komme til Kommunen, melde sig og sige: Jeg er trængende, og Kommunen saa siger: Nej; skulde vi tage Dig med, saa vilde vi komme op til den anden Alderdomsforsørgelse, saa vilde vi komme op til de 9 Millioner! Saa gaar Sagen videre til Amtmanden, Amtmanden giver Kommunerne Ret, og saa kommer Sagen for den ærede Indenrigsminister, og saa staar Indenrigsministeren overfor dette Spørgsmaal, om han skal give mod Kommunernes Afgørelse dette Lovforslags Ord det Omfang, at alle Husmænd uden Jord komme ind derunder. Jeg tror ikke, at nogen Indenrigsminister vil vove at tage det Ansvar paa sig. Dette gælder altsaa i dette Tilfælde, og jeg kunde nævne Dem 10 andre Tilfælde. Tag en hvilken som helst Arbejder i et af de store Jag, som lever under normale Naar, eller tag Smaamestre. Ved at afgøre Spørgsmaalet for en af dem, har man afgjort det for alle Arbejdere og Smaamestre i Landet. Jeg siger, at de Spørgsmaal, her er Tale om at henvise til den ærede Indenrigsminister, ere meget vanskelige. Jeg antager nok, at den ærede Indenrigsminister vil være saa forsigtig en Mand, at han vil holde sine Hænder borte fra at omstøde Kommunernes Afgørelse. Men gør han det, og det antager jeg, enhver Indenrigsminister vil gøre, der er stillet overfor en saadan Situation, skulle D og saa se, at Kommunalbestyrelsen vil vide at værges Kommunens Interesser saaledes, at det ikke flyder ud i det aldeles ubestemte og ubegrænsede. Kommunalbestyrelserne ville overfor deres Valgere og overfor Skatteyderne i deres Kommuner være tvungne til at blive staaende ved det, vi nu have. Saa snart de gøre et Skridt der ud over, saa vide de ikke, hvor de ere, saa ere de ude der, hvor Millionerne rasle, og hvor Grænserne høre op. Jeg siger, at et Lovforslag som dette, der stiller Kommunerne overfor deres fattige, som dette gør, er i høj Grad en forkæftelig Lov. Thi det maa